

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 123.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Quemadmodum acutè quidē aut perquam grauiter loqui facile est, mediocritatem autem tenere, Musici habitus est: eodem modo de loquendi libertate & timiditate sentiendum est. Sunt enim qui non id agunt, ut prolsint, sed ut contumeliam duntaxat inferant. Sunt rursum, qui hoc tantum sibi propositum habent, ut adulentur, ac falsas laudes contexant. At qui optima mediocritate vtuntur, iij nec contumeliam inferunt, nec adulantur, sed verborum libertatem ac licentiam pudore, atque obiurgationem suauitatem condientes, ita demum ad eos, qui sui ignoratione laborat, curandos veniunt. Quocirca ipse quoque, hac disciplina adhibita, ad Esaiæ medendum (qui præ ingenti arrogantia hoc quoque amisit, ut hominem se esse existimet) accede.

Paulo. 122.

Quandoquidem per literas sciscitaris, cùm scriptū sit, Nemo rapit de manu Patris mei, qui fiat, et multi pereant, hoc respondeo, neminem quidem eos, qui per orthodoxam fidem, atque optimam viuendi rationem, ut Dei sint, consecuti sunt, ex iniuita illa & insuperabili manu eripere posse: decipere autem atque in fraudem impellere posse, hoc est per vim quidem ac tyrannidem neminem à quoquam abstrahi posse: per fraudes autem & imposturas in errorem agi posse. Quod tamen non iniuita illi dextræ, sed hominum, qui arbitrij libertate prædicti sunt, languori atque incertiæ ascribendum est. Non enim ob eius, qui custodit imbecillitatem, verum ex eorum, qui custodiuntur, leuitate, huiusmodi exitium contingit.

Petro. 123.

Eo, qui turpiter quidem & fœdè viuit, eximia autem ac singulari dicēdi facultate poller, præstantior est ille, qui ad dicendū

Eὐτονίῳ Αλεξάνδρῳ. ριχ.

Ω' απερ ὅξεν μὴ ἡ βαρὺ κομιδὴ φθέγξασθαι βούλοι, τῇ δὲ μέσῃ πυχεῖν, μουσικῆς ὅτιν ἔχεως, γὰρ καὶ φέσι τὸ παρρησίασθαι, καὶ μὴ λογίζεσθαι. οἱ μὲν γάρ & τοι ἀφελῆσσαι, ἀλλὰ γένεσιν γνωνται μόνον. οἱ δὲ τῇ κολακείᾳ, καὶ τῷ μὲν περισσόντα ἐγκάμια ὑφαινεῖν. οἱ δὲ μέτρῳ ἀριτσαρέθειν, γένεσιν γένεσιν, γένεσιν γένεσιν, ἀλλὰ περισσότες τῇ παρρησίᾳ η̄ αἰδῶν, καὶ τῇ ὑπηρμίᾳ τῶν περισσόντων. γένεσιν δὲτο τὸν πατρινὸν τοῦς ἑαυτοὺς ἀγνοοῦταις ἔρχονται. ξενοῖ καὶ αἴτοις ταῦτη τῇ ἀγωγῇ γενοσάμενος ἕπεται η̄ βεργαπέται Ησαΐς, τοις δὲ τῆς ἑγαλαζούσεας, καὶ τὸν θρωπόν εἰσι τοι νομίζειν ἀπολαλεκότος.

Παῦλων. ριχ.

Ἐπειδὴ γέγραφα, εἰ γέγραπται, γέδεις ἀρπαζεῖ οὐκ τῆς χειρός τοῦ πατρὸς με, πῶς πολλοὶ ἀπόλλισταις φησι, ὅτι ἀρπάσαι μὲν γέδεις διώσαται οὐκ δὲ ἀμάχης καὶ ἀπήντης δέξιας τοὺς ἀργοὺς πίστεως ὄρθις, καὶ πολιτείας αριστείας ἑαυτοὺς οἰκεῖς αὐτῆς ἑναὶ περισκευασταῖς. ἀπατησαὶ δὲ διώσται, ταῦτα δια μὲν καὶ περινοῦται ἀποστᾶσαι γέδεις διώσται. τὸ διελογισμοῖς δὲ καὶ ἀπάταις ἀποπλασταῖς διώσται. ἀλλ' οὐ τοῦδε τὸν ἀιδάντος δέξιαν γίνεται τοῦτο, ἀλλὰ τοῦδε τοῦ τοῦδε αὐτέξιστων ἀνθράκων πανύμιαν. οὐ γάρ οὐκ τοις τοῖς φυλακοῦσιν ἀθερίεας, ἀλλὰ δὲ τῆς τοῦ φυλακοῦσιν εὐχείας η̄ ἀπώλασιν συμβάγει.

Πέτρος. ριχ.

Αμέτικον τοῦ ἀρχῆς μὲν βεβιωκότος, λέγειν δὲ εἰς τὸν διοίλιον διωτο. οὐ λέγειν μὲν οὐδὲ εὐφυῖς, ταῦτα τοῦ

χειρός

χριστὸν βίον λαμπεῖσθαι, καὶ τοῦτο δὲ
καροσιῶν καὶ εὐχράτους οὐχ φέρων.
εἰ δὲ περὶ καὶ βίον αὐτούς λάμποι, θεοὺς
ἀπεργόλαντος τηγάνει, οὐχ οὐρα-
γμάτων κρίσιν ἐναψιμολογῶσσι, καὶ τὸς
οὐ τὸς αὐτοὺς τὸν σκληρωσιν σκλε-
ροῦσιν τὸν εὐτολόμητον τὸν πάντων σκλη-
ρόντα τὸν σφοδρικόν εἰρησθαι γονί-
ζοντας, τὸν διεγερόμενος.

quidem non perinde idoneus est, cæterum
vita & moribus clarus est, atque iustitiae &
continentiae laude exzellit. Quod si quis,
& sermone, & vita explendescat, hic ni-
mirum comparationem omnem excedit,
per res ipsas iudicium ac censuram fore
confitens, atque eos, qui, propterea quod
ad execunda diuina mandata ignavi ac
languidi sunt, ea, qua otinno euentura
sunt, hyperbolice dicta esse arbitrantur,
refutans.

Παιλῷον ριζ.

Paulo. 124.

Εἰ μήτε τοῖς αὐχροῖς θητικήνει μοι-
σι, μήτε τοῖς χειρούργοις αὐτοῖς χρῆσο-
λαμπούσιν τοῦ τρόπου πάντων εὐφυησια-
θεῖσι. τὸ μὲν γέροντος αὐτοῖς ἀνε-
λεγέρον. τὸ δὲ μη γέροντος μὲν αὐτοῖς.
τοῖς δὲ χειρούργοις γέροντος, πλὴν δέξαν-
λυμάρτελαι γέροντος μηδὲ τὸν οὐανόν εἴσα-
ποντας, αἱ ποιεῖν αὐχροῖς. μήτε τοῖς Αρ-
ταρπούργοις αὐτὰ θητικήνεις γέρο-
ντος. δέ το γέροντος τοῖς κακηγο-
ρείσι, καὶ μὴ ἀληθεῖς οὖσιν, ἐπειδὴ
πολλοὶ τὸν ἀκριβεῖαν ἀγνοοῦσιν, τρόπος
τὸν δέξαντος λαπτέρων. καὶ τοιότου
ἐγενούντος εἶναι κρίσιν, οὐας ἀντὶ τὸς οὐ-
νότας θεάσαντος, οὐας ἀπὸ τοῦ τρα-
γμάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ οὐ-
λαπτέρων τοῦ θεάσαντος. φέροντες τὸν τρόπον.
εἰ γάρ ἀρετὴν, φασίν, ἀσκεῖσθαι τοῖς
βούλεται. μετὰ τοῦ κακίστων συνά-
σιας.

Si nec turpibus studiis, nec his, qui eis
vtuntur, vraris, præclaram hoc tibi apud
omnes laudem comparabit. Etenim tur-
pibus studiis deditum esse, turpe atque in-
genuo homine indignum est: non autem
iis deditū esse, sed eos, qui his dediti sunt,
familiariter adhibere, famæ atque existi-
mationi labem affert. Prouidendum enim
est, ut ne quidem existimemur ea facere,
qua facere turpe est, nec eos, qui ea faciunt,
in familiarium ac necessariorum numero
habeamus. Metuendæ sunt enim virtupe-
rationes, etiam si falsæ sint. Quandoquidē
plerique, veritatis ignari, ad famam oculo-
los coniiciunt, atque vnumquenque tale
esse iudicant, quales eos esse conspiciunt,
qui cum eo versantur, non à rebus dun-
taxat, sed etiam ab iis, qui cum eo consue-
tudinem habent, Calculum ferentes. Si
enim virtutem colis, inquiunt, quid causæ
est, quod cum improbissimis hominibus
vitæ societatem inis?

Ισιδόρῳ Αρχιεπίσκοπῳ ριζ.

Isidoro Diacono. 125.

Πολλάκις εὐθαυματισθεὶς τὰς θείας
παρερμηνεύοντας χραΐδας, καὶ τὸ δι-
καιον μᾶλλον βεληνία, ἢ τὸ στιντός
κειμένον ταριχαῖς πειραμάρχων. τὸ
γάρ ἀρετῶν αὐτὸν καὶ εὐλατρινές, καὶ
εὐφρενοὶ τυχαῖς διασάμδον βεληνία
τῷ φαύλῳ καὶ εὔτηλῳ τῷ δικείων
δογμάτων τὸν δικιρράντες ὑδατητὸν
γένος καπηλευτικὸν τολμῶν. καὶ τοῦτο

Sæpenumero eos miratus sum, qui digni-
nas Scripturas perperam interpretantur,
suumque potius sensum, quam eum, qui
in ipsis situs est, tueri connittuntur. Siquidem
puræ carum & sinceram, atque ob-
lectandi animi facultate præditam mente
malæ atque incerti dogmatum suorum aquæ
admiscentes, res diuinæ cauponum instar
quaestui habent. Atque huc pertinet illud,

N n ij